

✻ A HÜLLŐK TERME ✻

A BALSZERENCSE ÁRADÁSA
II. könyv
A HÜLLŐK TERME

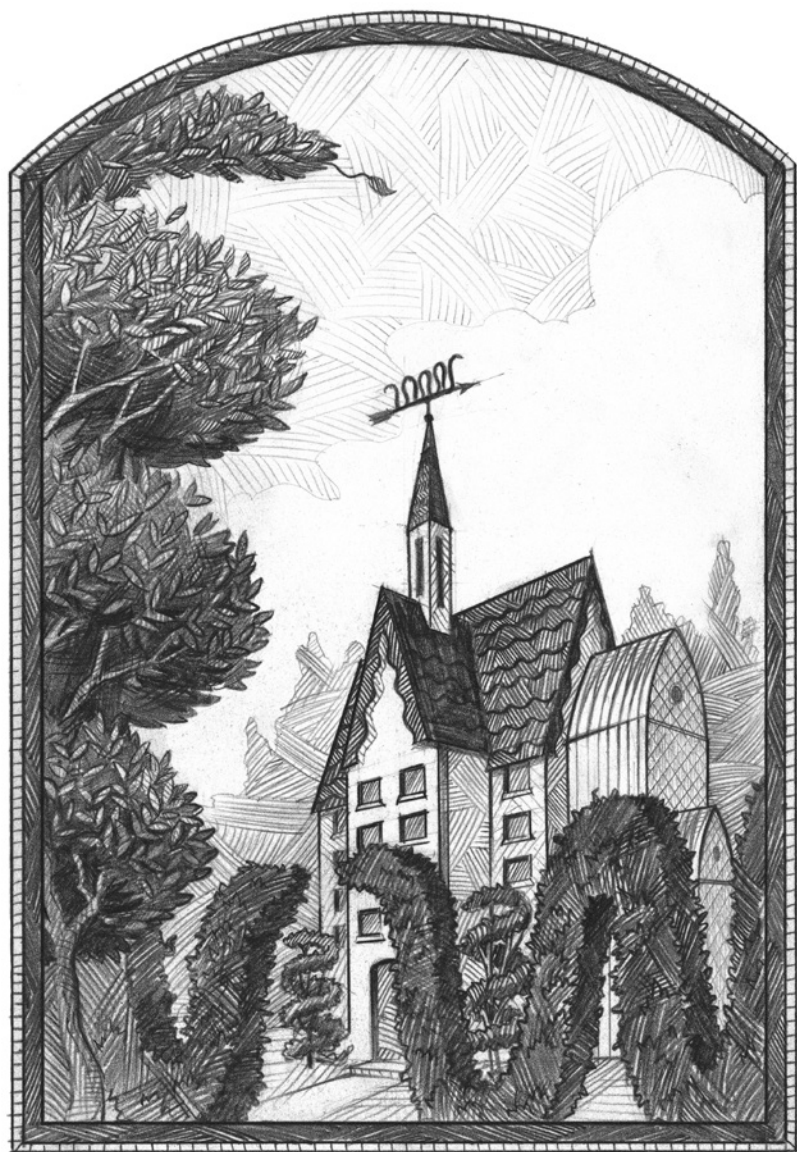
írta:
LEMONY SNICKET

illusztrálta:
Brett Helquist

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2021

Ugye emlékszel még a Baudelaire árvákra? Szomorú sorsukról olvasva bizonyára azt vártad, hogy a következő kötetben derűsebb epizódokat találsz. Nos részben nem fogsz csalódni, ha ezt a könyvet kézbe veszed, mert jó ismerőseid, az élénk eszű gyerekek élete átmenetileg valóban vidámabb fordulatot vesz. A barátságos természettudós, Monti bácsi lesz a gyámjuk, aki egy varázslatos világgal ismerteti meg őket. Még a Hihetetlenül Veszélyes Viperáról is kiderül, hogy valójában a legszelídebb kígyó a világon. Egyszóval élményekkel teli, változatos és boldog napoknak néznek elébe a gyerekek. De a gonosz Olaf gróf makacsul ragaszkodik ahhoz, hogy megszerezze a Baudelaire gyerekek vagyonát – bármi áron.

ELSŐ

fejezet

Nincs a világon még olyan hosszú, egyenes, zord út, mint a városból Tedia felé vezető. Már a neve is zarba ejtő: Otvar dűlő. Elhalad a Kődös Kikötő mellett, szürkébe bugyolált földek között fut, ahol az almafákról már messziről lerí, hogy a gyümölcsük szinte ehetetlenül savanyú. Eléri a Bugyborékoló folyót, amelynek kétharmad részt iszapos vizében bágyadt halak úszkálnak ernyedten, majd könnyfakasztó, erős szagba burkolózik a tormaüzem mellett.

Sajnos azt kell mondanom, hogy a Baudelaire árvák története ezen a szörnyű úton való utazással folytatódott, holott mindabból, ami még rájuk várt, valójában ez volt a legkellemesebb...! Ti is tudjátok, hogy a világon sok ember szenved a balsors csapásaitól, de a Baudelaire árvák még közülük is kirínak, hisz jócskán kijutott nekik a nyomorúságból, azaz különösen sok baj érte őket. Szomorú történetük azzal kezdődött, hogy a tűz elpusztította meleg otthonukat, és elrabolta tőlük szerető szüleiket. Ez bizony akkora fájdalom, ami egész életére elég egy embernek, de a három Baudelaire gyerek balsorsa ezzel éppen

hogy csak elkezdődött. Árvaságuk kezdetén Olaf gróf nevű rokonuk fogadta magához őket, akiben – a nevét kivéve – semmi nemesség nem lakozott. Mivel a Baudelaire szülők hatalmas vagyont hagytak gyermekeikre, amit azonban Violet – a legidősebb – csak nagykorúvá válásakor kaphatott meg, Olaf gróf mindent elkövetett, hogy megszerezze a pénzt. Ma is kísért rémálmaimban ádáz terve, hogy koszos mancsát a gyerekek örökségére rátegye, de szerencsére időben lecsaptak rá. Sajnos azonban kicsúszott az igazságszolgáltatás kezéből, és megesküdött, hogy sohasem mond le a gyerekek vagyonáról.

Violet, Klaus és Sunny sohasem felejtik el Olaf gróf különös fényben villogó tekintetét, ahogy összeérő, bozontos szemöldöke alól nézett rájuk, sem azt a rémes szemet, amit a lábszárára tetoválva viselt. Ez a festett szem mintha leste volna őket, bárhová is mentek...!

És most, kedves olvasóm, hogyha a gyerekek sorsának jobbra fordulására számítasz – amit valóban megérdemelnének azok után, amin keresztülmentek –, akkor jobb, ha máris leteszed ezt a könyvet, és más olvasnivaló után nézel. Mert Violet, Klaus és Sunny, amint a kis autóba zárva zötykölődtek az Otvar dűlön távoli céljuk felé, még nem is sejtették, mennyi gyötrelme és szörnyűség vár rájuk! A Bugyborékoló folyó látványa és a tormaüzem szaga csak a kezdete volt azoknak a bajoknak, amelyekre emlékezve az arcom elkomorul és a szemem könnybe lábad.

A kocsit Poe bácsi, a család régi barátja vezette, bankár, idült köhögő és a Baudelaire szülők végrendeletének végrehajtója. Ő találta meg azt a távoli rokont, aki hajlandó volt magához fogadni a gyerekeket az Olaf gróffal történt szörnyűségek után.

– Sajnálom, hogy kényelmetlen ott hátul... – Poe bácsi köhögött egy sort fehér zsebkendőjébe. – De ez az új kocsi,

fájdalom, nem olyan tágas, mint a régi volt. A csomagjaitok sem értek be, de majd a jövő héten vagy utána elhozok nektek mindent.

– Köszönjük szépen.

A tizennégy éves Violet volt a legidősebb a gyerekek közül, és ha valaki jól ismerte – látva felmasznizott haját –, megmondhatta volna, hogy nem igazán figyelt gondviselőjük szavaira. Violet keblében feltalálói szív dobogott, és amikor valamelyik találmányán töprengett, zavarták szemébe lógó tincsei, felkötötte tehát őket egy szalaggal. Így nyugodtan gondolkodhatott mindazokon a fogaskerekeken, áttéteken, mechanikus szerkezeteken, amelyek kitöltötték a fantáziáját.

– Úgy gondolom, miután eddig a városban éltetek, kellemes változatosságot jelent majd számotokra a vidék –, adott hangot reményeinek Poe bácsi. – Nos hát, itt is van a leágazás. Mindjárt megérkezünk.

– Végre... – sóhajtott a Klaus, mert már nagyon unta ezt a véget nem érő kocsikázást, miközben nem olvashatott. Klaus életében nagyon fontos szerepet játszottak a könyvek, és bár még csak tizenkét éves volt, eddig is sokkal többet olvasott, mint más egész életében. Gyakran éjszakákon át olvasott, és reggel, mély álomba merülve, könyvvel a kezében, szemüveggel az orrán találtak rá.

– Bizonyára megkedvelitek Montgomery doktort – magyarázta Poe bácsi. – Rengeteget utazott, bőven van hát mit mesélnie. Azt hallottam, hogy a háza valóságos kincsesára azoknak a dolgoknak, amiket az útjairól hozott magával.

– Hakk! – rikoltotta Sunny, újabb hanggal gyarapítva szótöredékekből álló szótárát. Mint a legtöbb baba az ő korában, még nem tudott beszélni, és az idejét leginkább azzal töltötte, hogy ami csak a keze ügyébe került, azt megrágcsálta, majd hangosan véleményt nyilvánított a

tapasztalatairól. A „hakk” jelentése egyelőre ködbe burkolózott, de elképzelhető, hogy Sunny azt akarta ezzel kifejezni, mennyire aggódik új gyámjuk kiléte miatt. És a testvérei osztoztak aggodalmán.

– Pontosan milyen rokonunk is nekünk Montgomery doktor? – kérdezte Klaus.

– Montgomery doktor? Nos, szóval... – gondolkozott hangosan Poe bácsi – édesapátok unokaöccse feleségének a bátyja. Azt hiszem, az. Valamiféle tudós és a kutatásaira sok pénzt kap a kormánytól.

Poe bácsi, mint vérbeli bankár, igen fontosnak tartotta a pénzügyekkel kapcsolatos információkat.

– Hogyan szólítsuk? – érdeklődött tovább Klaus.

– Hát, Montgomery doktor megfelelő lesz, azt hiszem. Hacsak nem mondja, hogy szólítsátok Montgomerynek. Mivel a keresztnéve is Montgomery, nincs nagy választék.

– Montgomery Montgomerynek hívják?

Klausnak ezen mosolyognia kellett.

– Pontosan. De bizonyára nagyon érzékenyen érinti, ha ugratják a neve miatt, ezért ezt semmiképpen ne tegyétek!

Poe bácsi köhögött egy sort a zsebkendőjébe, aztán hozzátette:

– „Ugratni” annyit tesz, mint tréfát űzni.

– Ismerjük ezt a szót... – morogta Klaus. Azt azonban nem tette hozzá, hogy nagyon jól tudja, milyen illetlenség csúfolni valakit a neve miatt.

Sajnos az emberek olykor hajlamosak voltak azt hinni, hogy az árvák balszerencséje ostobasággal párosul.

Violet felsóhajtott, és kivette a szalagot a hajából. Azon gondolkozott, hogyan lehetne valami módon megakadályozni, hogy ez a könnyfakasztó szag kijöjjön a tormaüzemből, és elérje az emberek orrát, de túlságosan izgatott

volt a Montgomery doktorral való egyre közeledő találkozás miatt.

– Milyen doktor Montgomery doktor? Mi a szakterülete?

Violet titokban egy gyönyörű laboratóriumban reménykedett, amit majd ő is használhat, de Poe bácsi megcsóválta a fejét.

– Fogalmam sincs róla. Rengeteg dolgom volt az örökbeadásotok körül, nem értem rá ilyen csip-csup dolgokkal foglalkozni. No, itt is a bejárat, megérkeztünk!

Poe bácsi ráhajtott a kavicsos bevezetőútra, amely fölvezetett egy hatalmas épülethez. A fekete fából készült bejáratí ajtó az oszlopos tornácról nyílt, és bár már ragyogóan sütött a nap, fáklya alakú lámpák világítottak mindkét oldalán. Az ajtó fölött minden emeleten négyszögletes ablakok sorakoztak, amelyek közül számos nyitva volt, friss levegőt engedve be a házba. Ez eddig teljesen szokványosnak tűnt, ám a villa előtti hatalmas, gondosan ápolt pázsitból különös alakúra nyírt bokrok emelkedtek a magasba. Amikor Poe bácsi autója megállt, a Baudelaire árvák meglepetten ismerték fel, hogy a cserjéket kígyó formájúra vágták. Az egyik rövidebb, a másik hosszabb, de mindegyik másfajta kígyót ábrázolt, némelyiknek tátva volt a szája, és félelmetes, zöld fogak villantak elő belőlük. Olyan életszerűek voltak, hogy a gyerekek habozva léptek be közéjük, amikor elindultak föl a házhoz.

Poe bácsit annyira lefoglalta a gyerekek utasítását, hogy valószínűleg észre sem vette a bokrokat.

– Kérlek, Klaus, ne tegyél fel ezer kérdést abban a pillanatban, ahogy belépünk! Hol a szalag a hajadból, Violet, olyan kulturált nagylányként néztél ki vele! És könyörgök, ne engedjétek, hogy Sunny beleharapjon Montgomery doktorba! Nem keltene jó benyomást!

Poe bácsi végre elhallgatott, és izgatottan megnyomta az ajtócsengőt, ami olyan harsányan szólt, amilyet a gyerekek még sohasem hallottak. Egy pillanatnyi csönd után lépések koppantak odabent, Violet, Klaus és Sunny pedig összenéztek. Természetesen nem tudhatták, miféle szörnyű megpróbáltatások várnak még rájuk, de mintha csak megsejtették volna a sorsukat, összeszorult a szívük. Vajon Montgomery doktor szeretetre méltó ember? Vagy legalább csak egy kicsit barátságosabb, mint Olaf gróf? Egyáltalán lehet valaki gonoszabb Olaf grófnál?

Az ajtó nyikorogva feltárult, a Baudelaire árvák visszafojtották a lélegzetüket, és feszülten bámulták a bejáratot. Először is egy sötét, burgundiai szőnyeget pillantottak meg a padlón. Aztán egy festett üveg csillárt a mennyezeten, majd egy hatalmas olajfestményt a falon, ami két, egymásra tekeredő kígyót ábrázolt. De hol marad Montgomery doktor?

– Jó napot! – Poe bácsi egy kicsit megemelte a hangját.
– Jó napot!

– Jó napot, jó napot, jó napot!!

Az ajtó mögül egy vaskos kis ember lépett eléjük, piros-pozsgás arcán széles mosollyal. – Ezt nevezem időzítésnek! Én vagyok a ti Monti bátyátok, és éppen elkészültem a kókuszkrémes süteménnyel!

MÁSODIK

fejezet

— Sunny nem szereti a kókuszkrémet? – kérdezte Monti bácsi.

Ott ültek valamennyien a nagy, ragyogóan tiszta, zöld asztal körül, és a Monti bácsiféle kókuszkrémes süteményt majsztolták. A sütőből és az ételből is áradt még a meleg, hiszen a pompás, dús, kellően kókuszos sütemény éppen csak kisült.

Monti bácsi, Violet és Klaus már csaknem végeztek az adagjukkal, de Sunny és Poe bácsi még az első falatnál tartottak.

– Igazság szerint Sunny csak a kemény ételeket szereti, amit rágni lehet... – magyarázta Violet egy kicsit zavartan.

– Hát ez eléggé szokatlan dolog egy kisbabától! De gyakori dolog a kígyóknál! A berber rágókígyó például állandóan rág valamit, ha más nincs, a saját száját. Éppen ezért nagyon nehéz fogságban életben tartani. Esetleg szeretne Sunny egy sárgarépát? Az elég jó kemény.

– Az pompás lenne, Montgomery doktor!

A gyerekek új gyámja a hűtőszekrény felé lendült, de megpördült, és Klausra nézett.

– Szigorúan tilos így szólítani engem! Túl merev! Csak egyszerűen Monti bácsi. Még a herpentológustársaim se hívnak soha Montgomery doktornak!

– Mi az a herpentológus? – kérdezte Violet.

– És ők hogyan szólítják? – érdeklődött Klaus.

– Gyerekek! Gyerekek! – csóválta meg a fejét szigorúan Poe bácsi. – Egyszerre csak egy kérdést tegyetek fel!

Monti bácsi viszont helyeslően az árvákra mosolygott.

– Szeretem a kérdéseket, mert azt mutatja, mennyire vagytok érdeklődők. Az „érdeklődő” azt jelenti...

– Tudjuk, mit jelent: kíváncsi, sok kérdést feltevő, kutató elme... – hadarta gyorsan Klaus.

– Nos ha ilyen okosak vagytok, bizonyára azt is kitaláljátok, mi az a herpentológia.

Monti bácsi átnyújtott egy szép nagy répát Sunnynak.

– Valaminek a tanulmányozását jelenti – mondta Klaus.

– Az „-ógia” végződés legalábbis erre utal.

– Az a valami pedig: kígyó! – harsogta boldogan Monti bácsi. – Kígyó, kígyó és kígyó! A kutatásom tárgya a kígyó! Imádom a kígyókat, minden fajtájukat. Beutaztam értük a világot, hogy itt tanulmányozhassam őket a laboratóriumban. Érdekes, ugye?

– Nagyon érdekes – mondta Violet elkomolyodva –, de nem veszélyes ez?

– Egyáltalán nem az, ha valaki ismeri őket. Adhatok önnek is egy répát, Poe úr? Szinte hozzá se nyúlt a süteményhez.

Poe bácsi elvörösödött, és hosszan köhögött a zsebkenőjébe, mielőtt meg tudott szólalni:

– Köszönöm, nem kérek, Montgomery doktor.

Monti bácsi a gyerekekre kacsintott.

– Szólítson ön is nyugodtan Montinak vagy Monti bácsinak, ahogy tetszik.

– Köszönöm... Monti bátyám... – mosolyodott el Poe bácsi kényszeredetten. – Lenne egy kérdésem, ha nem bánja. Említette, hogy gyakran utazik és gyűjti a... hullóket. Van valaki, akire ilyenkor rábízza a gyerekeket?

– Hallani sem akarok ilyesmiről! Ti hárman természetesen velem jöttök! Tíz nap múlva indulunk Peruba, és azt akarom, hogy a dzsungelben is együtt legyünk!

– Ez igaz?! Tényleg elvisz bennünket Peruba?!

Klaus szeme izgatottan felragyogott a szemüvege mögött.

– Örölnék, ha segítenétek nekem!

Monti bácsi átnyúlt az asztalon, és csípett egy darabkát magának Sunny süteményéből.

– Gusztáv, a főasszisztensem váratlanul kilépett, és Stephano, akit fölvettem a helyére, még legalább egy hétig nem tud munkába állni. Rettenetesen elmaradtam az úti előkészületekkel. Szükségem lenne valakire, aki ellenőrzi a kígyócsapdákat, nehogy elfogás közben kárt tegyenek az én kis drágáimban. Kell egy útikalauz is, nehogy eltévedjünk az őserdőben, és van egy irdatlan nagy kötelem, amit használható darabokra kellene felszabdalni...

– Engem nagyon érdekel a mechanika – hajolt közelebb Monti bácsihoz érdeklődve Violet. – Szívesen megismerkednék a kigyócsapdák működésével.

– Én szívesen vezetném a csapatot, mert nagyon szeretem az útikönyveket – közölte Klaus, és teletömte a száját süteménnyel.

– Hakki! – kiáltotta lelkesen Sunny egy kicsit továbbfejlesztve az új szótöredéket, ami ezáltal már bizonyára azt jelentette, hogy hajlandó bármilyen hosszú kötelet meg-rágcsálni – természetesen használható darabokra.

– Hát ez csodálatos! – Monti bácsi arca felragyogott. – Boldoggá tesz a lelkesedéseitek! Ez megkönnyíti a helyzetemet Gusztáv nélkül is. Annyira furcsálltam, ahogy elment, és mekkora balszerencse ez!

Monti bácsi arca elsötétedett, ami azt jelenti, hogy nagyon szerencsétlennek látszott azok szemében, akik ránéztek. Ám Monti bácsinak, ha sejtette volna, mi vár rájuk, eszébe sem jutott volna most Gusztáv miatt búsulni.

– Bár visszatérhetnénk a múltba, hogy figyelmeztessük, de hát ez lehetetlen... ez van... – Monti bácsi lerázta magáról a szomorúságot, és belenyugodva a megváltoztathatatlanba, elmosolyodott.

– De elég a csüggedésből! Ne pazaroljuk el a pillanatot! Mi lenne, ha kikísérnénk Poe bácsit az autójához, és aztán bemutatnánk benneteket a hullók termének?

A három Baudelaire gyerek, akik olyan gyanakodva lépkedtek át a kigyó alakú bokrok között, amikor ideérkeztek, most, az utazás izgalmától fűtve boldogan szaladtak le Poe bácsi kocsijához.

– Nos, gyerekek... – Poe bácsi köhögött egy sort a zsebkendőjébe –, körülbelül egy hét múlva elhozom a holmitokat, és leellenőrzöm, hogy minden rendben megy-e.

Tudom, hogy Monti bátyátok eléggé félelmetesnek látszik, de megszokjátok hamarosan...

– Egyáltalán nem találjuk félelmetesnek – szakította félbe Poe bácsit Klaus –, épp ellenkezőleg, olyan valakinek tűnik, akivel könnyen ki lehet jönni.

– Alig várom, hogy lássam már a hüllők termét! – jelentette ki izgatottan Violet.

– Siss! – közölte ellentmondást nem tűrően Sunny is, ami bizonyára a „szia” saját változata lehetett, és talán még azt is jelentette, hogy „köszönjük a fuvart”!

– Akkor tehát, a viszontlátásra! – komolyodott el Poe bácsi. – Ne feledjétek, a város csak néhány perc autóval! Ha bármi baj van, azonnal jelezzétek nekem vagy bárkinek a „Merj és Nyerj” pénzügyi tanácsadónál! Hamarosan újra találkozunk!

Kurta kis mozdulattal meglengette a zsebkendőjét a gyerekek felé, beszállt a volán mögé, és már indult is vissza a Otvar dűlőn a városba. Violet, Klaus és Sunny integtek utána, és remélték, hogy nem felejtí el a tormaüzem elérése előtt felhúzni az ablakot, és akkor a szag valamivel elviselhetőbb lesz.

– Bambini! Gyertek csak, bambini! – kiabált feléjük az ajtóból Monti bácsi.

A gyerekek viasszaszaladtak hozzá.

– Én Violet vagyok, Monti bácsi – magyarázta Violet. – Ő Klaus és a kicsi Sunny. Egyikünket sem hívják Bambini-nek!

Monti bácsi elnevette magát.

– A „bambini” olaszul azt jelenti, hogy „gyerekek”. Váratlanul ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy olaszul szóljak hozzátok. Annyira örülök nektek! Szerencsétek, hogy nem tudok szanszkritul!

– Önnek nincsenek gyerekei? – kérdezte Violet.

– Sajnos nincsenek – ingatta a fejét Monti bácsi. – Gyakran gondoltam a nősülésre és a családalapításra, de valahogy mindig elmaradt... Nos megmutathatom a hüllők termét?

– Nagyon szeretnénk látni! – lelkesedett Klaus. Monti bácsi keresztülvezette őket az előtérén, elhaladtak a kálygákat ábrázoló festmény előtt, és beléptek egy nagyon magas előszobába, ahonnan széles lépcső vezetett föl az emeletre.

– A szobáitok ott vannak – mutatott föl Monti bácsi. – Abba költöztök be, amelyikbe akartok, és válogathattok a bútorok között is, ahogy tetszik! Látom, hogy Poe úr nem tudta elhozni a csomagjaitokat abban a „babakocsiban”, ezért írájatok össze, mire van szükségetek. Holnap bemegyünk a városba bevásárolni. Nem jó, ha az embernek nincs, csak egy ruhája!

– Tényleg mindhárman külön szobát kapunk?! – Violet nem mert hinni a fülének, de Monti bácsi úgy kapta fel a fejét, mintha valami szörnyen keserűt kapott volna be.

– Ez csak természetes! Az az Olaf gróf borzalmas ember lehet! Remélem, hogy szétépték a vadállatok valami elhagyatott helyen! Jó lenne, nem? No de itt is vagyunk, a hüllők terménél!

Egy óriási ajtóhoz érkeztek, aminek a kilincse olyan magasan volt, hogy Monti bácsi is csak ágaskodva érte fel. Kinyitotta, és ahogy feltárult előttük a hüllők terme, a Bau-delaire árvák izgatott várakozással lestek be a helyiségbe.

Odabent minden üvegből készült. A falak és a katedrálisnak is beillő magasságú mennyezet is csillogó üveglapokból állt. Belátszott a szobába a pázsit és az érdekes formájú sövények zöldje, mintha az ember egyszerre lett

volna kint és bent. De a helyiség lenyűgöző látványánál és méreteinél is sokkal érdekesebb volt a berendezés: a négy sorba rendezett faasztalokon álló zárt fémketrecek, amelyekben Monti bácsi a gyűjteményét tartotta. Élt ezekben elsősorban mindenféle kígyó, gyíkok, varangyok, de olyan állatok is, amilyenekkel a gyerekek még sohasem találkozhattak, sem állatkertben, sem pedig fényképen. Láttak egy nagyon kövér varangyot, amelyiknek két szárny nőtt ki a hátából, egy kétfejű gyíkot fénylő, sárga csíkokkal a hasán, háromszájú kígyót (a szájak egymás fölött nyíltak) és olyan kígyót is, amelyiknek, úgy tűnt, egyáltalán nincsen szája. Az egyik gyík teljesen bagolyszerű volt, amint rájuk nézett hatalmas, kerek szemeivel a fatuskóról, amin üldögélt. Egy varangy pedig mintha templomot akart volna utánózni a külsejével, a szemei pedig úgy csillogtak, mint a festett kristály. Végül volt a teremben egy fehér ruhával letakart ketrec is, amiről nem lehetett tudni, hogy ki a lakója. A gyerekek áhítatos csöndben haladtak előre a sorok között, csodálva a teremtményeket, amelyek közül némelyik barátságosnak tűnt, míg mások félelmetesnek. Klaus vitte Sunnyt, hogy a kicsi is jól megnézhesse a lenyűgöző lényeket.

Annyira elbűvölte őket az eléjük táruló élővilág, hogy nem is vették észre, mi található a terem másik végében. Ám ahogy odaértek, elakadt a lélegzetük az ámulattól, és felsóhajtottak a gyönyörűségtől.

Hatalmas könyvespolcok elé jutottak, amelyek telis-tele voltak a legkülönbözőbb méretű és formájú könyvvel. Az egyik sarokban asztalokat, székeket és lámpákat helyeztek el az olvasók számára.

Bizonyosra veszem, hogy emlékeztek arra, mekkora könyvtára volt a Baudelaire-háznak, amire a gyerekek

olyan szeretettel gondoltak vissza, és amit annyira hiányoltak, miután elveszett abban a szörnyű tűzben. Nem csoda hát, hogy nagyon sokat jelentett a számukra, ha olyan valakivel találkoztak, aki éppen úgy szereti a könyveket, mint ők.

Violet, Klaus és Sunny éppen olyan lelkiismeretesen végigtanulmányozták a könyvtárat is, mint az állatok ketreceit, és hamarosan megállapították, hogy a kiadványok nagy része a kígyókkal és a hüllőkkel foglalkozik. Úgy tűnt, hogy minden, amit valaha a hüllőkről leírtak, kezdve „Az óriásgyíkok bemutatása”-tól a „Hímű kobra gondozása és etetése”-ig, megtalálható itt. És a gyerekek, de főleg Klaus, alig várták már, hogy elolvashassák a tudnivalókat a teremben található állatokról.

– Csodálatos ez a hely! – suttogta Violet, megtörve a csendet.

– Köszönöm, hogy ezt mondod – mosolyodott el meghatottan Monti bácsi. – Egész életem munkája ez a gyűjtemény.

– Tényleg megengedi, hogy bejöjjünk ide? – kérdezte Klaus.

– Megengedeem?! – ismételte el a szót Monti bácsi. – Szó sincs róla! Egyszerűen kötelező ide bejárni! Holnap reggel el is kezdjük a készüléteket a perui utazáshoz! Szabaddá teszek egy asztalt a számodra, Violet, ahol leellenőrizheted a csapdákat. Klaus, neked el kell olvasnod minden könyvemet Peruról, és gondosan kijegyzetelni! Sunny üldögélhet a padlón, és rágcsálhatja a kötelet. Egész nap dolgozni fogunk, egészen vacsoráig. Evés után aztán moziba megyünk. Van ellenvetés?

Violet, Klaus és Sunny egymásra néztek. „Ellenvetés?!” Nem is olyan régen még Olaf grófnál laktak, aki kényyszerítette őket, hogy fát aprítsanak, és összetakarítsanak

a részeg vendégei után, mialatt azon mesterkedett, hogy megszerezze a vagyonukat. Monti bácsi pedig csodálatos időtöltést ajánl nekik. Hogyan lehetne bármi ellenvetésük?! Gyámjukra mosolyogtak, és körülnézve a hullók termében elképzelték, hogy véget érnek a szenvedéseik, és boldogan élhetnek végre Monti bácsi felügyelete alatt. Sajnos tévedtek abban, hogy a megpróbáltatások ezentúl elkerülik őket, de legalább ezekben a percekben a három gyerek boldog izgatottságban, reménykedve nézett a jövőbe.

– Nem, nem, nem!! – visított elégedetten Sunny, egyedül válaszolva Monti bácsi kérdésére.

– Jó, jó, jó! – nevetett a kicsire Monti bácsi. – És most itt az ideje, hogy mindenki szobát válasszon magának!

– Monti bácsi... szeretnék kérdezni valamit...

Klaus egy kicsit megriadt saját merészségétől.

– És mi lenne az?

– Mi van ott, a letakart ketrecben?

Monti bácsi a ketrecre nézett, aztán a gyerekekre, és az arca széles mosolyra húzódott.

– Ő az én legújabb szerzeményem. A legutóbbi utamról hoztam magammal. Eddig még senki sem látta rajtam és Gusztávon kívül. Jövő hónapban be akarom mutatni a Herpentológiai Társaságnak mint új felfedezést. De nem látom akadályát annak, hogy megnézzétek! Gyertek, menjünk körbe!

Odasiettek a letakart ketrechez, amelyről Monti bácsi fitogtatva lekapta a kendőt. A „fitogtatva” szó itt azt jelenti, hogy széles, színpadias mozdulattal, így láthatóvá vált a fényes, zöld tekintetű, nagy, fekete kígyó. Olyan volt a színe, mint a széné, és a vastagsága, mint az ereszcatornái. Ahogy a kendő lekerült róla, széttelkesedett, és körbesiklott a ketrecben.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mivel én fedeztem fel – magyarázta Monti bácsi –, én nevezhetem el.

– Mi a neve? – érdeklődött Violet.

– A Hihetetlenül Veszélyes Vipera – mondta Monti bácsi büszkén, de akkor valami rendkívüli történt! Farkának egyetlen mozdulatával a kígyó kinyitotta ketrecének ajtaját, és már kint is volt az asztalon. Mielőtt Monti bácsi vagy bárki az árvák közül akár csak megmukkanhatott volna, a kígyó kitátotta a száját, és belemart Sunnyba, éppen az állába!